

Adam Kwieciński, Kamila Mrozek

Kilka uwag na tle stosowania art. 152 k.k.w. w świetle nowelizacji z dnia 20 lutego 2015 r.

Wielka reforma prawa karnego związana z wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw¹ przyniosła poważne zmiany w obrębie warunkowego zawieszenia wykonania kary. Przekształcenia te widoczne były głównie na gruncie prawa materialnego, niemniej bezpośrednio odesłanie w treści art. 152 k.k.w. do zasad ogólnych, o których mowa w art. 69–75 k.k., istotnie wpływa na kształt instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności uregulowanej w prawie karnym wykonawczym.

Na wstępie zaznaczyć należy, że jednym z celów reformy było przejście przez grzywnę i karę ograniczenia wolności rzeczywistego priorytetu w stosunku do kary pozbawienia wolności, w tym także kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania². Osiągnięcie założonego celu musiało się zatem wiązać z istotnym ograniczeniem, zarówno z podmiotowego, jak i przedmiotowego punktu widzenia, możliwości stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Dotychczasowa praktyka sądów polegająca na wymierzaniu sankcji przy dolnej granicy ustawowego zagrożenia prowadziła w rzeczywistości do masowego orzekania kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Szacunki Ministerstwa Sprawiedliwości wskazują, że ograniczenie możliwości stosowania warunkowego zawieszenia wyłącznie do kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej jednego roku, istotnie zmniejszy udział tej sankcji w strukturze kar. Biorąc pod uwagę fakt, że w 2013 r. karę pozbawienia wolności od roku do lat

1 Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r., o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396).

2 Ustawowym potwierdzeniem przejścia przez grzywnę i karę ograniczenia wolności podstawowych funkcji w zakresie polityki karnej jest również zmiana w zakresie art. 58 § 1 k.k. oraz dodanie art. 37a k.k.

dwóch orzeczono 89 505 razy, w tym z warunkowym zawieszeniem jej wykonania – 74 993 razy należy przypuszczać, że modyfikacja przesłanek z art. 69 k.k. zmniejszy potencjalną populację osób skazanych na karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania o ok. 80 tys. sprawców. Z kolei wśród obecnie skazanych na karę pozbawienia wolności do jednego roku w ok. 6 tys. przypadków można mówić o recydywie (szacunki Ministerstwa Sprawiedliwości oparte na procentowym udziale osób uprzednio skazanych w ogólnej strukturze kar)³. Wprowadzona zmiana w konsekwencji doprowadzi do znacznego ograniczenia populacji skazanych na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania o ok. 140 tys. osób⁴.

W ścisłym związku z ograniczeniem zakresu stosowania przedmiotowej instytucji pozostaje także obniżenie minimalnej granicy dopuszczalnej długości okresu próby. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 70 § 1 i 2 k.k. zawieszenie wykonania kary następuje na okres próby, który wynosi od roku do 3 lat i biegnie od uprawomocnienia się wyroku. W wypadku zawieszenia wykonania kary wobec sprawcy młodocianego oraz sprawcy, który popełnił przestępstwo z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej, okres próby wynosi od 2 do 5 lat.

Przepis art. 152 k.k.w. wprowadza możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary w postępowaniu wykonawczym. Jeżeli odroczenie wykonania kary nieprzekraczającej roku pozbawienia wolności trwało przez okres co najmniej jednego roku – sąd może warunkowo zawiesić wykonanie tej kary na zasadach określonych w art. 69–75 k.k.⁵ Skuteczność wniosku o warunkowe zawieszenie wykonania kary uzależniona jest zatem od spełnienia *in concreto* trzech kumulatywnie występujących przesłanek:

- wykonywana kara nie przekracza 1 roku, przy czym bez znaczenia jest to, czy kara ta wymierzona była za jedno przestępstwo, czy była karą łączną;
- odroczenie wykonania kary trwało nieprzerwanie przez okres co najmniej 1 roku;
- zachodzą podstawy do sformułowania pozytywnej prognozy społeczno-kryminologicznej.

Jeżeli chodzi o warunek pierwszy, pamiętać należy, że nowela „lipcowa” istotnie zmieniła granicę wymiaru kary, uprawniającą do wystąpienia z wnioskiem o warunkowe zawieszenie jej wykonania. Dotychczas granica ta była dwukrotnie wyższa. Przyjęte rozwiązanie zostało jednak poddane daleko idącej krytyce. Jerzy Lachowski wskazuje bowiem, że istnienie dwóch alternatyw dla kary izolacyjnej (grzywny oraz kary ograniczenia wolności) w połączeniu z ich ustawową preferencją nie stanowi przekonującego argumentu za ustanowieniem surowszego

3 <https://isws.ms.gov.pl/pl/baza-statystyczna/opracowania-wieloletnie> (dostęp: 16.08.2016).

4 K. Ujazdowski, *Koniec z „zawiasami”*, „Na wokandzie” 2015, Nr 24.

5 Przepis art. 152 § 1 k.k.w. został znowelizowany na mocy art. 4 pkt 54 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. Zmiana ta miała charakter dostosowawczy i wynikała ze zmiany przepisu art. 69 § 1 k.k.

maksimum kary pozbawienia wolności, która może podlegać zawieszeniu⁶. Także podwyższenie górnej granicy kary ograniczenia wolności do 2 lat przemawia przeciwko ograniczeniu przedmiotowemu zastosowania tytułowej instytucji⁷.

Wskazać również należy, że w odniesieniu do wymiaru kary na gruncie obecnie obowiązujących przepisów nie budzi już żadnych wątpliwości, że chodzi o wymiar kary orzeczonej (w tym także kary łącznej), nie zaś o jej część podlegającą wykonaniu (np. po zaliczeniu na poczet kary okresu tymczasowego aresztowania, darowaniu części kary, jej złagodzeniu czy w przypadku odwołania warunkowego przedterminowego zwolnienia)⁸. Taka interpretacja wynika wprost z treści art. 69 § 1 k.k., do którego odwołuje się art. 152 k.k.w., a w którym jest właśnie mowa o orzeczonej karze pozbawienia wolności.

W przypadku realnego zbiegu przestępstw i orzeczenia kary łącznej to właśnie jej wymiar, jako kary podlegającej wykonaniu, będzie decydował o ewentualnym warunkowym zawieszeniu wykonania⁹. Wykładnia językowa art. 152 k.k.w. pozwala przyjąć, że w przepisie tym chodzi o jedną karę pozbawienia wolności, a nie o sumę kar zbiegających się, a zatem niepodlegających łączeniu i wykonywanych kolejno.

Ustawodawca wprowadził dodatkowo wymóg, by sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Ograniczenie to o charakterze ściśle podmiotowym wyklucza możliwość zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary nie tylko wobec skazanych w trybie art. 64 § 1 i 2 k.k., ale również wobec pozostałych skazanych, którzy popełnili jakiegokolwiek inne przestępstwo, skutkujące orzeczeniem kary pozbawienia wolności. Warto dodać, że bez znaczenia jest przy tym, czy przestępstwo zostało popełnione umyślnie czy też nieumyślnie oraz czy orzeczono za nie karę bezwzględną, czy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Każde wcześniejsze skazanie na karę pozbawienia wolności stwarza zatem przeszkodę do warunkowego zawieszenia wykonania kary¹⁰. Bezwzględne wyłączenie możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary w sytuacji, gdy sprawca w czasie popełnienia przestępstwa był już skazany na karę pozbawienia wolności, ocenić zatem należy negatywnie. Przyjęte rozwiązanie w sposób znaczący ograniczało będzie możliwość warunkowego

6 J. Lachowski, *Ocena wybranych zmian w zakresie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary w ustawie z 20 lutego 2015 r.*, [w:] M. Bojarski, J. Brzezińska, K. Łucarz (red.), *Problemy współczesnego prawa karnego i polityki kryminalnej. Księga jubileuszowa Profesor Zofii Sienkiewicz*, Wrocław 2015, s. 251.

7 Wskazuje się bowiem na podobieństwo kary ograniczenia wolności do kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, z uwagi na „nasytanie” obu form dużą ilością elementów probacyjnych.

8 K. Postulski, *Glosa do uchwały SN z dnia 21 grudnia 1999 r.*, I KZP 45/99, OSP 2000, Nr 5.

9 R. Pietruszka, *Warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na podstawie art. 152 k.k.w.*, [w:] S. Lelental, G.B. Szczygieł (red.), *X lat obowiązywania kodeksu karnego wykonawczego*, Białystok 2009, s. 280.

10 Zwrócić należy uwagę na pewną niekonsekwencję ustawodawcy, który z jednej strony wyklucza możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary w sytuacji, gdy sprawca w czasie popełnienia przestępstwa był już skazany na karę pozbawienia wolności, z drugiej zaś otwiera taką możliwość wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. (art. 69 § 4 k.k.).

zawieszenia wykonania kary, także w sytuacji, gdy wobec sprawcy sformułowano pozytywną prognozę społeczno-kryminologiczną. Tak daleko idące ograniczenie wyłączy zatem możliwość zastosowania tego środka wobec sprawców skazanych na karę pozbawienia wolności – także z warunkowym zawieszeniem jej wykonania – za czyn popełniony nieumyślnie.

Możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w trybie art. 152 k.k.w. uzależniona jest dodatkowo od uprzedniego odroczenia jej wykonania na okres co najmniej 1 roku. Oznacza to, że brak tej podstawy stanowi bezwzględną przeszkodę do wydania postanowienia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary powodując jednocześnie konieczność umorzenia postępowania w tym przedmiocie.

W jednym z orzeczeń Sąd Najwyższy wskazał, iż przez „odroczenie wykonania kary” pozbawienia wolności przewidziane w art. 152 k.k.w. należy rozumieć taką prolongatę w zakresie wykonania tej kary, która została orzeczona na podstawie art. 150 § 1 k.k.w., 151 § 1–3 k.k.w. lub art. 336 § 1 k.k. albo taką, której podstawę rozstrzygnięcia, podjętego w postępowaniu wykonawczym, stanowiły takie same przesłanki jak przy odroczeniu¹¹. Powołana teza modyfikuje zatem dość istotnie drugą z podstaw warunkowego zawieszenia wykonania kary, rozszerzając ją o inne – oprócz odroczenia – instytucje przewidziane na gruncie prawa karnego wykonawczego. Jako przykład wskazać można zawieszenie postępowania wykonawczego w trybie art. 15 § 2 k.k.w., tj. ze względu na niemożność wykonania orzeczenia z powodu choroby psychicznej lub innej przewlekłej, ciężkiej choroby. Pogląd przeciwny zakłada, iż nie można identyfikować „odroczenia wykonania kary” z każdym okresem faktycznego jej niewykonywania¹².

W tej sytuacji podjąć należy próbę wyjaśnienia pojęcia „niewykonywanie kary”. O ile „odroczenie wykonania kary” nie wymaga szerszego komentarza (wstrzymanie biegu jakiejś sprawy, odłożenie jej na późniejszy termin), o tyle dość problematyczne wydaje się właśnie sprecyzowanie drugiego. Podstawy „niewykonywania kary” mogą być bowiem bardzo zróżnicowane. Jako przykład wskazać można zawieszenie postępowania wykonawczego (art. 15 § 2 k.k.w.), wstrzymanie wykonania orzeczenia (art. 127 k.p.k., art. 532 § 1 k.p.k., art. 545 § 1 w zw. z art. 532 § 1 k.p.k., art. 9 § 3 i 4 k.k.w.) lub wstrzymanie wykonania kary (art. 568 k.p.k.). Także bezprawne uchylanie się skazanego od odbywania orzeczonej kary pozbawienia wolności skutkuje faktycznym jej niewykonywaniem, jednakże z oczywistych względów okoliczność ta nie może w żaden sposób wpływać na możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary w trybie art. 152 k.k.w. Prowadziłoby to bowiem do powstania stanu prawnokarnie irrelevantnego.

11 Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2004 r., I KZP 18/04, OSNKW 2004, Nr 9, poz. 89.

12 Zwolennikiem tego poglądu jest M. Rzewuski; por. M. Rzewuski, „*Odroczenie wykonania kary jako przesłanka warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności*”, „*Proba*” 2009, Nr 3–4 oraz B. Czechowicz, *Warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności w postępowaniu wykonawczym (art. 152 k.k.w.)*, [w:] L. Bogunia (red.), *Nowa kodyfikacja prawa karnego*, t. VIII, Wrocław 2001, s. 324.

Konfrontowane pojęcia nie są zatem synonimiczne. Dlatego też istotą drugiego poglądu jest ścisłe interpretowanie pojęcia „odroczenie wykonania kary”, zgodnie z regułami wykładni systemowej. Za takim rozwiązaniem przemawia m.in. umieszczenie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary w oddziale 10 kodeksu karnego wykonawczego, który reguluje zasady odraczania wykonania kary oraz udzielania przerw w jej wykonaniu. Jednakże, gdyby intencją ustawodawcy było poszerzenie możliwości stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary również do podobnych stanów faktycznych, przepis art. 152 k.k.w. zostałby umieszczony w części ogólnej kodeksu karnego wykonawczego.

Stanowisko to zostało również potwierdzone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2000 r., z którego jednoznacznie wynika, że „literalne brzmienie omawianego przepisu art. 152 KKW jednoznacznie wykazuje, iż chodzi w nim o sytuacje, w których kara pozbawienia wolności nie była wykonywana jedynie z powodu odroczenia jej wykonania. W przepisie bowiem jest mowa wprost o »odroczeniu wykonania kary«, nie zaś o jej niewykonaniu, którego źródłem mogą być różne podstawy i przyczyny”¹³.

Oba zaprezentowane stanowiska znajdują uzasadnienie prawne. Niemniej jednak, pamiętając o zmianach w zakresie stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary wprowadzone ustawą z dnia 20 lutego 2015 r., polegających m.in. na ograniczeniu możliwości orzekania kary pozbawienia wolności, w tym w formie warunkowego zawieszenia jej wykonania na rzecz wolnościowych środków prawnokarnej reakcji na przestępstwo, należy opowiedzieć się za drugim stanowiskiem nakazującym przyjęcie tezy, że „odroczenie wykonania kary” pozbawienia wolności, przewidziane w art. 152 k.k.w., oznacza wyłącznie taką prolongatę w zakresie wykonania tej kary, która została orzeczona postanowieniem sądu w przedmiocie odroczenia wykonania kary.

Rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary w trybie art. 152 k.k.w. wymaga nadto sformułowania pozytywnej prognozy społeczno-kryminologicznej. Prognoza kryminologiczna jest zatem – obok przesłanki albo przesłanek formalnych – poszlaką materialną warunkującą, jeśli jest dodatnia, wydanie przez właściwy organ pozytywnego orzeczenia w sprawie¹⁴.

Sąd w postępowaniu wykonawczym, stosując art. 152 k.k.w., bada, czy zachowanie skazanego, po wydaniu wyroku skazującego, w okresie odroczenia wykonania kary, pozwala na inną niż w chwili wykonania ocenę tego, czy warunkowe zawieszenie wykonania kary będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności – zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (art. 69 § 1 k.k.)¹⁵.

Przedmiotem oceny sądu orzekającego powinno być przede wszystkim to, co zdarzyło się już po wydaniu wyroku, szczególnie w okresie odroczenia wykonania

13 Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2000 r., II KKN 80/00, LEX Nr 50929.

14 G. Wiciński, *Postępowania incydentalne związane z wykonaniem kary pozbawienia wolności w programie probacji*, Łódź 2012, s. 280.

15 Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1999 r., I KZP 6/99, OSNKW 1999, Nr 5–6, poz. 30.

kary. Sąd powinien zatem zbadać sposób życia i zachowania się skazanego po wydaniu wyroku, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości (art. 53 § 2 i art. 69 § 2 k.k.)¹⁶.

Podejmując decyzję w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania kary, sąd właściwy w postępowaniu dotyczącym wykonania orzeczenia dokonuje kolejnej już oceny zasadności wymierzonej kary pozbawienia wolności. Przedmiotem zainteresowania sądu powinna zatem być prognoza kryminologiczna przejawiająca się w założeniu, że dotychczasowa postawa skazanego oraz jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa dają duże prawdopodobieństwo przestrzegania przez niego porządku prawnego w przyszłości, w szczególności w zakresie ryzyka powrotu do przestępstwa.

Należy przy tym bardzo wyraźnie podkreślić, iż prognoza kryminologiczna ferowana na potrzeby postępowania w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania kary nie jest w żadnym stopniu falsyfikacją poprzedniej, lecz nową prognozą opartą na innym materiale obejmującym zarówno okres, który podlegał ocenie przez sąd orzekający w postępowaniu jurysdykcyjnym, jak i okres po wydaniu wyroku skazującego na bezwzględną karę pozbawienia wolności¹⁷.

Liczne zmiany wprowadzone na gruncie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności powodują konieczność wyjaśnienia jeszcze jednej, bardzo ważnej kwestii – problematyki stosowania przepisów międzyczasowych. Zagadnienie to powstaje w związku z obowiązywaniem prawa w określonych ramach czasowych. Kwestią dyskusyjną pozostaje zatem zakres stosowania przepisów obowiązujących obecnie, wobec sprawców, którzy popełnili przestępstwo przed dniem 1 lipca 2015 r. Na tle tak zakreślonego problemu rodzi się pytanie o to, która norma znajdzie w tym przypadku zastosowanie – art. 4 § 1 k.k., art. 243 k.k.w., czy ewentualnie przepisy przejściowe zawarte w ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Wprowadzenie do systemu prawa przepisów intertemporalnych wyłącza możliwość stosowania zarówno art. 4 § 1 k.k., jak i art. 243 k.k.w. Przepisy art. 14, 16 i 17 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. mające zastosowanie do warunkowego zawieszenia wykonania kary w trybie art. 152 k.k.w. mają zatem pierwszeństwo i mogą być stosowane bezpośrednio wobec osób, które popełniły przestępstwo przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej. Dopiero brak możliwości zastosowania wskazanych rozwiązań powoduje konieczność rozstrzygnięcia przedmiotowego problemu przy użyciu jednej z norm regulujących to zagadnienie – art. 4 § 1 k.k. lub art. 243 § 1 k.k.w.

Zgodnie z brzmieniem art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza

16 Postanowienie SA w Lublinie z dnia 28 kwietnia 2010 r., II AKZw 290/10, Lex Nr 593382.

17 A. Zoll, *Materiałnoprprawne aspekty warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na podstawie art. 152 k.k.w.*, [w:] B. Stańdo-Kawecka, K. Krajewski (red.), *Problemy penologii i praw człowieka na początku XXI stulecia, Księga poświęcona pamięci Profesora Zbigniewa Hołdy*, Warszawa 201, s. 133.

dla sprawcy. Zasada ta doznaje jednak pewnego ograniczenia w postępowaniu wykonawczym ze względu na treść art. 243 § 1 k.k.w., który stanowi, że przepisy kodeksu karnego wykonawczego stosuje się również przy wykonywaniu orzeczeń, które stały się wykonalne przed dniem jego wejścia w życie.

Na tym tle pojawia się zasadnicze pytanie: czy wyjątek *lex mitior* znajduje zastosowanie w postępowaniu wykonawczym względem instytucji uregulowanej w art. 152 k.k.w.? Włodzimierz Wróbel wskazuje, że materialnoprawny charakter przedmiotowej instytucji powoduje, że nie może ona podlegać przyjętemu w kodeksie karnym wykonawczym reżimowi bezpośredniego stosowania ustawy nowej¹⁸. Oznacza to zatem, że po dniu 1 lipca 2015 r. możliwe będzie warunkowe zawieszenie wykonania kary na zasadach określonych w art. 69–75 k.k., obowiązujących przed dniem 1 lipca, tylko pod warunkiem że przestępstwo, za które orzeczono karę pozbawienia wolności, zostało popełnione przed tą datą. Ze stanowiskiem tym nie zgadza się Tomasz Kalisz, który twierdzi, że warunkowe zawieszenie wykonania kary, o którym mowa w treści art. 152 k.k.w., to w istocie instytucja prawa karnego wykonawczego, mająca charakter modalnej formy wykonania kary pozbawienia wolności, co oznacza, że bliżej jej do art. 243 k.k.w. niż art. 4 § 1 k.k.¹⁹

Wskazać należy, że norma wyrażona w art. 4 § 1 k.k. nie znajduje automatycznego, prostego zastosowania w postępowaniu karnym wykonawczym, które rządzi się autonomicznymi co do zasady regulacjami. Znajduje to wyraz już w treści art. 1 § 1 k.k.w., zgodnie z którym wykonywanie orzeczeń w postępowaniu karnym odbywa się według przepisów tego kodeksu. Ustawodawca nadał więc prymat bezpośredniemu działaniu ustawy nowej w zakresie wykonywania orzeczeń, które już wcześniej były wykonalne, wyrażając tę decyzję w treści art. 243 § 1 k.k.w., stanowiącego, że przepisy Kodeksu karnego wykonawczego stosuje się również przy wykonywaniu orzeczeń, które stały się wykonalne przed dniem jego wejścia w życie. Oznacza to, że zasada stosowania ustawy poprzedniej, w wypadkach gdy była ona względniejsza dla sprawcy, nie znajduje zastosowania w postępowaniu karnym wykonawczym, w zakresie instytucji uregulowanej w art. 152 k.k.w.

Rozważenia wymaga również kwestia dopuszczalności stosowania art. 76 k.k. w ramach warunkowego zawieszenia wykonania kary w trybie art. 152 k.k.w. i pojawiającej się na tym tle wątpliwości, w którym momencie następuje zatarcie skazania w sytuacji pomyślnego upływu okresu próby po warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności uprzednio orzeczonej w postaci bezwzględnej i odroczonej. Przepis art. 152 k.k.w. przewiduje bezpośrednie stosowanie

18 W. Wróbel, *Aktualne problemy intertemporalne okresu przejściowego po wejściu w życie ustawy z 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw*. Część I, „Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych” 2015, Nr 4, s. 6–7.

19 T. Kalisz, *Warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności w trybie art. 152 k.k.w. Problemy intertemporalne po wejściu w życie ustawy z 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw*, [w:] J. Sawicki, K. Łuczarski (red.), *Na styku prawa karnego i prawa o wykroczeniach. Zagadnienia materialnoprawne oraz procesowe*, Wrocław 2016, s. 9–11. Preprint opracowania skierowany do druku.

art. 69–75 k.k. Oznacza to, że w tym przypadku wyłączono możliwość stosowania art. 76 k.k. dotyczącego kwestii zatarcia skazania z mocy samego prawa. Przyjąć zatem należy, że pozytywny wpływ okresu próby uruchamia jedynie możliwość zatarcia skazania, w oparciu o normę wynikającą z treści art. 107 § 1 i 2 k.k., tak jakby w przypadku skazanego wykonana została bezwzględna kara pozbawienia wolności.

Bibliografia

- Bogunia L., *Nowa kodyfikacja prawa karnego, t. VIII*, Wrocław 2001.
- Bojarski M., Brzezińska J., Łucarz K. (red.), *Problemy współczesnego prawa karnego i polityki kryminalnej, Księga Jubileuszowa Profesor Zofii Sienkiewicz*, Wrocław 2015.
- Lelental S., Szczygieł G.B. (red.), *X lat obowiązywania Kodeksu karnego wykonawczego*, Białystok 2009.
- Postulski K., *Glosa do uchwały SN z dnia 21 grudnia 1999 r.*, I KZP 45/99, OSP 2000, Nr 5.
- Rzewuski M., „Odroczenie wykonania kary” jako przesłanka warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, „*Probacja*” 2009, Nr 3–4.
- Sawicki J., Łucarz L. (red.), *Na styku prawa karnego i prawa o wykroczeniach. Zagadnienia materialnoprawne oraz procesowe*, Wrocław 2016. Preprint opracowania skierowany do druku.
- Stańdo-Kawecka B., Krajewski K., *Problemy penologii i praw człowieka na początku XXI stulecia, Księga poświęcona pamięci Profesor Zbigniewa Hołdy*, Warszawa 2011.
- Ujazdowski K., *Koniec z „zawiasami”*, „*Na wokandzie*” 2015, Nr 24.
- Wiciński G., *Postępowania incydentalne związane z wykonywaniem kary pozbawienia wolności w programie probacji*, Łódź 2012.
- Wróbel W., *Aktualne problemy intertemporalne okresu przejściowego po wejściu w życie ustawy z 20 lutego 2015r., o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. Część I*, „*Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych*” 2015, Nr 4.

Akty prawne

- Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz.U. z 1997 r., Nr 88, poz.553 ze zm.).
- Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. z 1997 r., Nr 90, poz. 557 ze zm.).
- Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r., o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396).

Orzecznictwo

- Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2000 r., II KKN 80/00, LEX Nr 50929.
- Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2004 r., I KZP 18/04, OSNKW 2004, Nr 9, poz.89.
- Postanowienie SA w Lublinie z dnia 28 kwietnia 2010 r., II AKz w 290/10, LEX Nr 593382.
- Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1999 r., I KZP 6/99, OSNKW 1999, Nr 5–6, poz. 30.